

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2010/0036 van 7 juli 2010
in de zaak 2010/0324/SA/3/0305

In zake:

de **GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE AMBTENAAR** van het
Agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Vlaams-Brabant

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Philippe DECLERCQ
kantoor houdende te 3000 Leuven, J.P. Minckelersstraat 33
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Dany SOCQUET
kantoor houdende te 3080 Tervuren, Merenstraat 28
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

*Tussenkomende
partij:*

■■■■■
bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Wim DE CUYPER
kantoor houdende te 9100 Sint-Niklaas, Vijfstraten 57
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 27 maart 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant op datum van 4 februari 2010 waarbij het administratief beroep ingediend door de heer Wim De Cuyper, advocaat, Vijfstraten 57, 9100 Sint-Niklaas, tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van Tielt-Winge van 6 oktober 2009, gedeeltelijk wordt ingewilligd en een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het verbouwen van een handelsruimte, gelegen ■■■■■ te 3390 Tielt-Winge, kadastraal bekend ■■■■■.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 26 mei 2010, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Philippe DECLERCQ die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Dany SOCQUET die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Tom HUYGENS die *loco* advocaat Wim DE CUYPER verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

■■■■■ vraagt met een op 22 april 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 28 april 2010, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing op voorwaarde dat ■■■■■ binnen de tien dagen, te rekenen vanaf de betekening van vermelde beschikking, haar laatst gepubliceerde statuten en de beslissing om in rechte op te treden van het daartoe gemachtigde orgaan aan de Raad voorlegde.

De Raad stelt vast dat ■■■■■ heeft voldaan aan de gestelde voorwaarden en dat het verzoek tot tussenkomst bijgevolg ontvankelijk is.

IV. FEITEN

Op 7 januari 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tielt-Winge een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen van een handelsruimte”*. De aanvraag heeft betrekking op een perceel gelegen te 3390 Tielt-Winge, ■■■■■ en kadastraal bekend als ■■■■■.

Het perceel is, zoals blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgestelde gewestplan Aarschot-Diest, gelegen in een zone voor ambachtelijke bedrijven en kleine en middelgrote ondernemingen. Het perceel is niet begrepen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Op 30 januari 2009 geeft het Agentschap Wegen en Verkeer een gunstig advies. Het advies van 24 juni 2009 van de brandweer van de stad Aarschot is voorwaardelijk gunstig.

Op 14 juli 2009 brengt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tielt-Winge een ongunstig pre-advies uit:

“ ...

Beschrijving van de bouwplaats, de omgeving en het project

Door de reeds bestaande bebouwing en de reeds aanwezige infrastructuur, is de structuur van het gebied bekend. Gelet op de aard en het karakter van de bestaande bebouwing in de naaste omgeving, die overwegend is samengesteld uit handelsruimten in open en half open verband.

Het project voorziet slopen opsplitsen van een bestaande winkelruimte en de aanpassing van de voorgevel.

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

De opsplitsing van een winkelruimte in ambachtelijke zone is niet verenigbaar met de goede plaatselijke ordening

Algemene conclusie

Het project is niet in overeenstemming met de planologische voorschriften van gewestplan Aarschot-Diest en brengt de goede ruimtelijke ordening van het gebied in het gedrang.

...”

Op 16 september 2009 sluit de verzoekende partij zich aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van het college van burgemeester en schepenen en geeft met betrekking tot de aanvraag eveneens een ongunstig advies. Met een beslissing van 6 oktober 2009 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tielt-Winge vervolgens de stedenbouwkundige vergunning.

Tegen vermelde weigeringsbeslissing tekent de tussenkomende partij op 5 november 2009 beroep aan bij de verwerende partij. In zijn verslag van 21 december 2009 aan de verwerende partij adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar om het beroep niet in te willigen en geen stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar doet hierbij de volgende overwegingen gelden:

“ ...

VI. Bespreking

Beschrijving van de plaats

De aanvraag is gelegen op het “”, waar de Leuvensesteenweg en de Aarschotsesteenweg (N223) elkaar kruisen. Het is een verzamelplaats voor grootschalige baanwinkels en winkelketens. De winkels zijn opgevat als industriële bouwdozen waarbij de voorgevels voorzien zijn van grote reclameborden. De winkels liggen geconcentreerd langs beide zijden van de N223. Er is één centrale ontsluiting aan weerszijden van de N223 voorzien. Voor de winkelpanden is een grote parking gelegen. Het betreffende pand bevindt zich aan de westzijde nabij het rond punt.

Beschrijving van de aanvraag

De aanvraag betreft het opsplitsen van een groot winkelpand naar twee kleinere winkelvolumes. Het huidige pand zit ingesloten tussen twee andere winkelpanden. Het pand is 69.80m lang en 46.34m breed. Het telt één bouwlaag en heeft een kroonlijsthoogte van 7.0m. De constructie van het pand is opgevat als een staalstructuur waarbij de vrije hoogte onder de dakspanten 6.0m bedraagt.

Momenteel bestaat het pand uit 3 gelijke traveeën of zones, bepaald op basis van de staalstructuur. Ten eerste wordt een horizontale opdeling beoogd: tussen de linker en de middelste travee wordt een scheidingswand aangebracht. Ten tweede voorziet de verbouwing ook in een verticale opdeling: een tweede open bouwlaag wordt binnen het bestaande volume aangebracht bij middel van een nieuwe dekvloer over tweederde van de oppervlakte en dit voor beide ontworpen winkelvolumes. Vooraan in beide winkels zal de huidige hoge plafondhoogte behouden blijven. Een brede trap met tussenbordes verleent toegang tot de nieuwe eerste verdieping. Er is geen lift voorzien. Op de plannen werd geen indeling of inrichting van het interieur weergegeven. De bestaande voorzieningen voor het personeel (toilet, refter, bureau...) blijven behouden.

Historiek

- op 14 november 1985 werd door het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het oprichten van een doe-het-zelfzaak en met de verplichting van het aanleggen van een groenscherm;
- op 5 september 1995 werd door het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het slopen en heroprichten van loodsen voor handelsactiviteiten;
- op 14 januari 2003 werd door het college van burgemeester en schepenen een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het maken van een afzonderlijke in- en uitgang naar een winkelruimte.

...

Beoordeling

1. Het goed is niet gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg en het goed maakt geen deel uit van een behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling.

2. De provincie Vlaams-Brabant is opdrachtgever voor het opstellen van een milieueffectenrapport (plan-MER) in het kader van de afbakening van te consolideren locaties voor kleinschalige groothandel waaronder het [REDACTED] te Tielt-Winge valt, zoals vermeld in het bindend gedeelte van het provinciaal ruimtelijk structuurplan. Nadien zal een ruimtelijk uitvoeringsplan opgesteld dienen te worden.

4. De aanvraag is niet gelegen binnen een overstromingsgevoelige zone. De aanvraag voorziet in een verbouwing zonder toename van de bebouwde oppervlakte. De aanvraag houdt dus geen vermindering in van de infiltratiecapaciteit van de bodem. Er dienen geen bijzondere maatregelen te worden vooropgesteld. In deze omstandigheden kan in alle redelijkheid verwacht worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom in aanvraag.

5. Volgens het gewestplan Aarschot-Diest is het goed gelegen in een zone voor ambachten en kleine en middelgrote ondernemingen. Artikelen 7 en 8 van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn van kracht.

...

6. Het pand ligt in een KMO-zone. In 1995 werd de handelsfunctie al vergund. Het betreft een zonevreemde en vergund geachte constructie, niet zijnde woningbouw. Art. 4.4.16 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening aangaande het verbouwen van deze panden is van toepassing.

7. Het structuurplan van Vlaams-Brabant heeft het [REDACTED] geselecteerd als een te consolideren locatie voor grootschalige kleinhandel. Nieuwe grootschalige kleinhandel wordt bij voorkeur ondergebracht op deze locaties. Consolidatie betekent niet dat deze retailparken kunnen uitbreiden in grondoppervlakte maar wel dat ze binnen de bestaande perimeter kunnen blijven ontwikkelen (verdichting, optimalisatie, ontsluiting, landschappelijke inpassing en kwaliteit van de publieke ruimte). Verder aansnijden van de open ruimte kan niet. Momenteel is er al $\pm 30.000\text{m}^2$ winkelruimte aanwezig, die verdeeld is over een zestigtal aparte winkelruimten. Het project voorziet in een toename van de oppervlakte van 3223m^2 naar 5293m^2 , binnen het bestaande volume van 22561m^3 , door het inschuiven van een bijkomend winkelplateau. Dit concept is ruimtelijk en stedenbouwkundig aanvaardbaar.

8. Weliswaar zijn er enkele bedenkingen te formuleren bij het project. Een toename van $\pm 2000\text{m}^2$ winkeloppervlakte betekent ook een toename van bezoekers en de behoefte aan bijkomende parkeerruimte. De beoogde parkeerproblematiek en een ruimtelijk verantwoorde oplossing komen niet aan bod in de beoogde aanvraag. Momenteel is er in de weekends al een nijpend tekort aan parkeerplaatsen op het [REDACTED]. Ook is het niet duidelijk of, voor het aanbrengen van een tweede toegang, (de gevelopening werd al aangebracht na de vergunning van 2003) bestaande parkeerplaatsen dienen te verdwijnen en zo ja hoe deze op een andere locatie voorzien kunnen worden.

9. De plannen geven niet weer welke publieke handelsactiviteit zal plaatsvinden in beide panden. Een speelgoedwinkel kan perfect ondergebracht worden in het bestaande retailpark. Voor andere handelsfuncties als bijvoorbeeld een spellenhal, bar, ... dient steeds nagegaan te worden of de activiteit verenigbaar is met de overige winkels en activiteiten op het [REDACTED]. Wegens het ontbreken van deze gegevens laat de huidige aanvraag deze beoordeling niet toe. Verder geven de plannen niet weer op welke manier de nieuwe verdiepingsplateaus, indien dit nodig zou zijn, toegankelijk zijn voor andersvaliden. Tevens ontbreken gegevens over de plaatsing van rookmelders.

10. Een toename in winkeloppervlakte kan een grotere werkgelegenheid met zich meebrengen. Aan de bestaande voorzieningen voor personeel (sanitair, refter) zijn geen ingrepen voorzien. Uit het dossier kan niet afgeleid worden dat deze voldoende ruim zijn in functie van de te verwachten tewerkstelling.

11. Momenteel hebben de gevels gericht naar de publieke ruimte een verwaarloosde indruk. Het project voorziet in de renovatie, wat een verbetering betekent voor de belevingswaarde van de publieke ruimte (zicht vanaf de parking en de straat). Hierbij wordt gekozen voor neutrale grijze basiskleuren met een oranje accentband zonder tekst, logo of tekeningen.

Verder worden ook twee grote reclameborden in de vorm van reclametotems aangebracht die geheel boven de dakrand uitsteken. De bestaande en de ontworpen reclamelogo's zijn overdreven groot en dragen niet bij tot een verbetering van de ruimtelijke kwaliteit van de publieke verblijfsruimte. Er dient gezocht te worden naar meer uniformiteit aangaande de reclamelogo's van de verschillende winkelpanden op het [REDACTED]. Reclametorens horen eerder thuis op een centrale plaats waarop verschillende logo's gegroepeerd kunnen worden. Dit kan door het opstellen van stedenbouwkundige voorschriften via de gekende planningsinstrumenten. Voorlopig zijn er geen voor de site. In afwachting kunnen de logo's in hoogte beter beperkt blijven tot maximaal de kroonlijsthoogte. De voorgestelde reclameborden/totems beantwoorden niet aan deze vereiste.

12. Hoewel de voorgestelde wijzigingen aan de gevels een verbetering zullen zijn, reikt het project geen voorstellen aan om de publieke verblijfsruimte rond de inkom en naar de parkings te verbeteren of op te waarderen, nochtans deel uitmakend van het perceel van de aanvrager. Een aangename publieke verblijfsruimte is een integraal onderdeel van een retailpark met grote winkelpanden en lokt immers meer bezoekers. Best kan de verbetering van de publieke ruimte integraal op het retailpark aangepakt worden via algemene stedenbouwkundige voorschriften. In het project blijven een aantal stedenbouwkundige thema's onbehandeld en in dit opzicht is de aanvraag een gemiste kans. Wegens het ontbreken van concrete oplossingen voor deze stedenbouwkundige thema's is een ruimtelijke afweging van de aanvraag in een globaal kader niet mogelijk. Bijgevolg is de verlening van de vergunning voorlopig niet opportuun.

13. In bijkomende orde kan vermeld worden dat de provincie momenteel al de nodige stappen onderneemt inzake een plan-MER studie en een toekomstig RUP voor het [REDACTED]; te consolideren retailpark met grootschalige kleinhandel zoals voorzien in het provinciaal structuurplan. Dit RUP zal voor de aanvrager een duidelijke ruimtelijke visie en concrete stedenbouwkundige voorschriften bevatten binnen dewelke een aantal van de aangehaalde stedenbouwkundige pijnpunten uit het dossier opgelost kunnen worden teneinde te komen tot een betere bezetting van het winkelpark en het verbeteren van de publieke verblijfsruimte.

Conclusie:

De aanvraag komt niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- in de aanvraag ontbreekt iedere verduidelijking aangaande de inrichting van de publieke verblijfsruimte van het retailpark enerzijds en anderzijds de mogelijke noodzakelijke uitbreiding van de parking, die beide gedeeltelijk gelegen zijn op het betreffende perceel;
- in de aanvraag ontbreken gegevens aangaande de verdere binneninrichting, de toegankelijkheid voor andersvaliden, de plaatsing van rookmelders en de specifieke gewenste handelsactiviteit;
- de voorziene reclameborden steken boven de dakrand uit.

...”

Met een besluit van 4 februari 2010 willigt de verwerende partij het beroep van de tussenkomende partij in en verleent een voorwaardelijke stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beoordeelt de aanvraag hierbij als volgt:

“ ...

9. Het project voorziet in een bijkomende winkel en een toename van de winkelloppervlakte met $\pm 2000\text{m}^2$. De nieuwe winkel zal voornamelijk bezocht worden door bezoekers die zich al op het [REDACTED] bevinden, zodat geen toename van de verkeersdrukte verwacht wordt.

9. De plannen geven niet weer welke publieke handelsactiviteit zal plaatsvinden in beide panden. Een speelgoedwinkel kan perfect ondergebracht worden in het bestaande retailpark. Voor andere handelsfuncties als bijvoorbeeld een spellenhal, bar,... dient steeds nagegaan te worden of de activiteit verenigbaar is met de overige winkels en activiteiten op het [REDACTED]. De winkelloppervlakte bedraagt meer dan 400m^2 . De compatibiliteit van de nieuwe handelsactiviteit met de bestaande winkels dient verder onderzocht te worden in functie van de procedure tot het verlenen van een socio-economische vergunning.

10. Verder geven de plannen niet weer op welke manier de nieuwe verdiepingsplateaus, indien dit nodig zou zijn, toegankelijk zijn voor andersvaliden. Tevens ontbreken gegevens over de plaatsing van rookmelders. Deze elementen kunnen via specifieke voorwaarden aan een vergunning gekoppeld worden.

11. Voorts worden twee grote reclameborden (één boven iedere inkom) aangebracht die geheel boven de dakrand uitsteken. De bestaande en de ontworpen reclamelogo's zijn overdreven groot en dragen niet bij tot een verbetering van de ruimtelijke kwaliteit van de publieke verblijfsruimte. Er dient gezocht te worden naar meer uniformiteit aangaande de afmetingen en de plaatsing van reclamelogo's van de verschillende winkelpanden op het [REDACTED]. Reclametorens horen eerder thuis op een centrale plaats waarop verschillende logo's gegroepeerd kunnen worden. Dit kan door het opstellen van stedenbouwkundige voorschriften via de gekende planningsinstrumenten. Voorlopig zijn er geen voor de site. In afwachting van eenduidige richtlijnen voor het hele retailpark, kan de stedenbouwkundige vergunning beperkingen opleggen aangaande het plaatsen van reclameborden.

De deputatie is van mening dat de aanvraag voorwaardelijk vergunbaar is om volgende redenen:

- het project past binnen de toekomstige ontwikkelingsvisie van het te bestendigen retailpark. Mogelijke uitbreidingen kunnen via verdichting en zonder verdere inname van bijkomende onbebouwde ruimte;
- het project wordt gerealiseerd binnen een bestaand en vergund volume;
- de gevel gericht naar de publieke ruimte wordt gerenoveerd;
- de reclamepanelen zijn overdreven groot en veel hoger dan de dakrand en dragen niet bij tot een goede ruimtelijke ordening.

en met volgende voorwaarden:

- de nodige rookdetectors worden aangebracht;
- in beide winkelruimten is de verdieping, indien toegankelijk voor het publiek, bereikbaar via een lift;
- de reclamepanelen, die hoger zijn dan de dakrand, worden uit de vergunning gesloten.

..."

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij en de tussenkomenende partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing. Een onderzoek van en een uitspraak over deze excepties dringen zich slechts op wanneer zou blijken dat de voorwaarden om de gevorderde schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit echter niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van artikel 4.8.13 VCRO en artikel 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet afgeleid worden dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van huidige verzoekende partij is er in gelegen dat bij niet-schorsing van de bestreden beslissing de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning een behoorlijk forse vergroting van zijn winkeloppervlakte zal doorvoeren in een zonevreemd gebied, net name een zone voor ambachten en middelgrote ondernemingen.

Het nadeel situeert zich dus vooreerst al in een gebied dat niet gericht is op zulke winkelverkoop, ook al is het gehele [REDACTED] (een verzameling winkels) een gedoogde toestand qua beleidslijn.

De ernst van het nadeel van de tenuitvoerlegging blijkt voorts uiteraard uit de omvang van de goedgekeurde werken.

Blijkens de goedgekeurde plannen zal één van de grootste winkelruimte (nu reeds) aan het [REDACTED] zijn winkeloppervlakte vergroten met ongeveer 60%. Zelfs over het geheel van het [REDACTED] genomen, spreekt men nog steeds over een toename van ca. 6%, hetgeen onbetwistbaar een ernstige impact zal hebben op o.m. de mobiliteit op en rondom het [REDACTED], wat op zich al een probleem uitmaakt op heden.

Daarenboven is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het lijdt geen twijfel dat bij niet-schorsing de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning de werken zal verder zetten.

Dienaangaande is huidige verzoekende partij, gelet op de specifieke bevoegdheidsverdeling tussen enerzijds de stedenbouwkundige ambtenaar en anderzijds de stedenbouwkundige inspecteur, zelf niet bevoegd inzake het Handhavingsbeleid dat door de laatste wordt uitgeoefend.

Bij een niet-schorsing van de stedenbouwkundige vergunning, en bij een desgevallend latere vernietiging, zal bij het verder zetten van de werken de (verdere) aantasting van de ambachtelijke zone een feit zijn. Tevens zal de ruimtelijke draagkracht overschreden zijn en de verkeersdruk, verkeersoverlast, moeilijke verkeersdoorstroming en verkeersonveiligheid enkel zijn toegenomen.

Wanneer de verzoekende partij als beleid wil vrijwaren wat het Ruimtelijk Structuurplan Vlaams-Brabant zelf als in het bijzonder te vrijwaren heeft voorzien (behoud ■■■■ maar met consolidatie van de oppervlakte aan winkelruimte), dan rechtvaardigt het voeren van zulks beleid de gevraagde schorsing van de bestreden beslissing.

Tot slot wijst verzoeker op de gevaarlijke precedentswaarde van de aan de aanvrager toegestane uitbreiding door middel van het verticaal opdelen van de ruimte, ten aanzien van de andere – vergelijkbare – winkels aan het ■■■■.

...

De verwerende partij doet met betrekking tot vermeld moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende gelden:

“ ...

Dat krachtens artikel 4.8.13 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) de voorzitter van de Raad in elke stand van het dossier, ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, een bestreden vergunningsbeslissing kan schorsen bij wijze van voorlopige voorziening waarbij deze schorsingsbeslissing ambtshalve of op verzoek kan worden genomen.

In huidige procedure heeft de verzoekende partij uw Raad verzocht om de bij beslissing van 4 februari 2010 van de verwerende partij aan Wim De Cuyper aan ■■■■ toegekende stedenbouwkundige vergunning, te schorsen.

Het feit dat verzoeker al beschikt over het rechtens vereiste belang om de nietigverklaring, en aldus de schorsing van de tenuitvoerlegging, te vorderen van de bestreden stedenbouwkundige vergunning, inzonderheid ingevolge de bepaling van artikel 4.8.16. §1, 5° VCRO, volstaat echter niet om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder meer te bewerkstelligen; immers, de verzoekende partij dient hierbij effectief het moeilijk te herstellen en ernstig karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan te tonen, quod non in casu.

Daarenboven dient het vermeende nadeel voor te vloeien uit de bestreden beslissing zelf en niet uit een andere rechtshandeling of toestand.

De verzoekende partij dient daarenboven zijn vermeend nadeel te staven met alle mogelijke elementen, gaande van foto's tot verklaringen, plaatsbeschrijvingen, schetsen, plannen, ... en kan hij er niet mee volstaan om dit vermeende nadeel in algemene en vage bewoordingen te omschrijven.

De verzoekende partij treedt in deze op als een orgaan van het Vlaamse gewest en niet in één of andere eigen hoedanigheid; in deze dient de Vlaamse overheid aldus aannemelijk te maken aan uw Raad dat zij niet alleen een ernstig nadeel dreigt te ondervinden als overheid zo de bestreden vergunning zou worden uitgevoerd, doch tevens dat het aldus vermeende voorgehouden nadeel niet of zeer moeilijk zou kunnen worden hersteld middels de tussenkomst van een annulatiebesluit van uw Raad.

Welnu, wat deze laatste voorwaarde betreft dient vastgesteld dat het voorwerp van de ingediende aanvraag betrekking heeft op de opsplitsing van een bestaand en vergund winkelcentrum naar twee kleinere winkelvolumes.

Inzonderheid wordt wat dit betreft uitdrukkelijk in het bestreden besluit, op basis van de stukken zoals deze terug te vinden zijn in het administratief dossier, beschreven dat de aanvraag het opsplitsen betreft van een groot winkelpand naar twee kleinere winkelvolumes; het huidige pand zit ingesloten tussen twee andere winkelpanden; het pand is 69,80m lang en 46,34m breed; het telt 1 bouwlaag en heeft een kroonlijsthoogte van 7m.

De constructie van het pand is opgevat als een staalstructuur waarbij de vrije hoogte onder de dakspanten 6m bedraagt. Momenteel bestaat het pand uit drie gelijke traveeën of zones bepaalt op basis van de staalstructuur.

Ten eerste wordt een horizontale opdeling beoogd: tussen het linker en middelste travee wordt een scheidingswand aangebracht. Ten tweede voorziet de bebouwing ook in een verticale opdeling: een tweede open bouwlaag wordt binnen het bestaande volume aangebracht bij middel van een nieuwe dekvloer over tweede/derde van de oppervlakte en dit voor beide ontworpen winkelvolumes.

Vooraan in beide winkels zal de huidige hoge plafondhoogte behouden blijven. Een brede trap met tussenbordes verleent toegang tot de nieuwe eerste verdieping. Er is geen lift voorzien. Op de plannen werd geen indeling of inrichting van het interieur weergegeven. De bestaande voorzieningen voor het personeel (toilet, refter, bureau, ...) blijven behouden.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden vergunning zal aldus tot gevolg hebben dat, zo de constructie ondertussen al bouwtechnisch zou zijn aangepast, de constructie gedeeltelijk niet verder als afzonderlijke winkelruimte zou mogen worden uitgebaat.

De gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar beschikt op dat ogenblik, samen met zijn werkgever, over meer dan voldoende middelen om de verdere uitbating van het betreffende gedeelte als winkelruimte te voorkomen. Als Vlaamse overheid is de verzoekende partij bijzonder goed geplaatst om het volgens hem vermeende foutief gebruik van een gedeelte van de loods op dat ogenblik te voorkomen.

De Vlaamse overheid beschikt tot nader order nog steeds over meer mogelijkheden en middelen dan een particulier persoon om de wetgeving en de hieraan verbonden strafbepalingen te laten naleven.

Dat deze kosten zwaar wegen en bijzondere inspanningen vergen voor een individu is begrijpelijk en aannemelijk; voor de overheid is dit een ander verhaal; zo zou blijken dat de vergunning ten onrechte werd toegekend en er ondertussen al verder zou zijn gebouwd, dan beschikt de verzoekende partij (als Vlaamse overheid) over meer dan voldoende middelen om de alsdan wederrechtelijk gebouwde constructies te laten verwijderen of althans het herstellen van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen, dan wel minstens het strijdige gebruik van deze gebouwen te laten staken.

Daarenboven, en niet in het minst, kan de duurtijd van een procedure ten gronde ook geen grond zijn om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen.

Ook uw Raad heeft wat dit betreft reeds geoordeeld dat de duur van de procedure tot vernietiging voor de Raad niet kan worden beschouwd als een element dat voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op zich en dat dit het vermeende moeilijk te herstellen karakter van de aangevoerde nadelen daarom niet aannemelijk maakt.

De gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar stelt hieromtrent in zijn verzoekschrift dat "het geen twijfel lijdt dat bij niet schorsing de aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning de werken zal verder zetten. Dienaangaande is huidige verzoekende partij, gelet op de specifieke bevoegdheidsverdeling tussen enerzijds de stedenbouwkundige ambtenaar en anderzijds de stedenbouwkundige inspecteur, zelf niet bevoegd inzake het Handhavingsbeleid dat door de laatste wordt uitgeoefend."

Hieromtrent heeft uw Raad echter reeds eerder geoordeeld in haar arrest nr. S/2010/0001 van 10 februari 2010 dat "de omstandigheid dat de verzoekende partij zelf niet bevoegd is voor het Handhavingsbeleid, impliceert evenmin dat het ingeroepen nadeel per definitie moeilijk te herstellen is".

De verzoekende partij stelt verder dat bij niet schorsing van de stedenbouwkundige vergunning en bij een desgevallend latere vernietiging het verderzetten van de werken de verdere aantasting van de ambachtelijke zone een feit zal zijn; tevens zal de ruimtelijke draagkracht overschreden zijn en de verkeersdruk, verkeersoverlast, moeilijke verkeersdoorstroming en verkeersonveiligheid enkel zijn toegenomen.

Deze argumentatie kan moeilijk overtuigen. Vooreerst blijkt uit het bestreden besluit dat het project voorziet in een bijkomende winkel en in een toename van de winkeloppervlakte met 2.000m² doch dat de winkel voornamelijk zal bezocht worden door bezoekers die zich al op het [REDACTED] bevinden zodat er geen toename van de verkeersdrukte verwacht wordt.

Hoe dan ook zou een niet verdere uitbating van het gedeelte van de loods als winkel uiteraard de stopzetting van alle verdere activiteiten hieromtrent tot gevolg hebben en zouden alle door de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar aangehaalde vermeende nadelen uiteraard onmiddellijk stoppen. De redenering van de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar kan moeilijk gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de ruimtelijke draagkracht zou zijn overschreden door de verkeersdruk en zelfs sprake is van een gevaar van het behoud van consolidatie van de oppervlakte aan winkelruimte en zelfs een gevaarlijke precedentwaarde wordt gecreëerd, alsdus de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar door middel van het verticaal opdelen van de ruimte, ten aanzien van de andere – vergelijkbare – winkel aan het [REDACTED].

Welnu, het verticaal opdelen van de ruimte was blijkbaar geen probleem voor de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar daar deze zich in zijn eerder advies enkel akkoord heeft verklaard met het standpunt van het college van burgemeester en schepenen dat louter verwees naar het feit dat de opsplitsing van een winkelruimte in een ambachtelijke zone niet verenigbaar was met de goede plaatselijke ordening en niet in overeenstemming is met de planologische voorschriften van het gewestplan Aarschot-Diest.

Op geen enkel ogenblik werd door het college enig bezwaar geuit omtrent het verticaal opdelen van de winkelruimte. Het gaat er de verzoekende partij in deze klaarblijkelijk enkel om dat een gedeelte van het bestaande pand binnen een zone die volledig ingericht is als winkelruimte, te weten het ■■■■■, bijkomend zou worden gebruikt als winkelruimte.

Het moeilijk te herstellen karakter van het vermeende nadeel kan aldus niet worden weerhouden.

Doch bovenal, en vooreerst, dient in deze te worden vastgesteld dat er ook geen ernstig nadeel kan worden weerhouden in hoofde van de verzoekende partij.

Wat dit betreft valt in het verzoekschrift enkel te lezen dat dit nadeel te zoeken is in “een behoorlijk forse vergroting van zijn winkeloppervlakte (...) in een zonevreemd gebied, met name een zone voor ambachten en kleine en middelgrote ondernemingen. Het nadeel situeert zich dus vooreerst al in een gebied dat niet gericht is op zulke winkelverkoop, ook al is het gehele ■■■■■ (een verzameling winkels) een gedoogde toestand qua beleidslijn. De ernst van het nadeel van de tenuitvoerlegging blijkt voorts uiteraard ook uit de omvang van de goedgekeurde werken. Blijkens de goedgekeurde plannen zal één van de grootste winkelruimte (nu reeds) aan het ■■■■■ zijn winkeloppervlakte vergroten met ongeveer 60%. Zelfs over het geheel van het ■■■■■ genomen spreekt men nog steeds over een toename van ca. 6%, hetgeen onbetwistbaar een ernstige impact zal hebben op o.m. de mobiliteit op en rondom het ■■■■■, wat op zich al een probleem uitmaakt op heden.”

Verder uitleg wordt er in het verzoekschrift niet gegeven.

Welnu, zoals uw Raad reeds eerder heeft overwogen volstaat een loutere verwijzing naar het feit dat de constructie zonevreemd zou zijn niet om aannemelijk te maken dat in de voorliggende aangelegenheid sprake is van een ernstig nadeel dat voorkomen dient te worden. Dit geldt trouwens evenzeer voor de mogelijke onwettigheid van de bestreden vergunningsbeslissing die, ongeachte de aard, op zich geen nadeel voor de verzoekende partij oplevert dat de voor de schorsing vereiste graad van ernst vertoont.

Uw Raad heeft wat dit betreft al eerder overwogen dat de verzoekende partij zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel concrete en precieze gegevens dient aan te brengen waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het aangevochten akte kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel, aldus uw Raad, indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheid staakt en de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat de private, natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

Uw Raad kan in deze enkel vaststellen dat de verzoekende partij onvoldoende concreet en precies aangeeft in welke mate de bestreden beslissing de uitoefening van haar

overheidstaken of bestuursopdrachten verhindert dan wel in ernstige mate bemoeilijkt; de verzoekende partij toont evenmin voldoende concreet en precies aan of, en in voorkomend geval in welke mate, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in het gedrang zou brengen. De Raad kan daarom niet nagaan of de verzoekende partij als gevolg van de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen.

Feit is daarenboven dat in deze dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelf verwijst naar een feitelijke toestand die al jaar en dag ter plaatse geldt: “het nadeel situeert zich dus vooreerst al in een gebied dat niet gericht is op zulke winkelverkoop, ook al is het gehele [REDACTED] (een verzameling winkels) een gedoogde toestand qua beleidslijn”.

Het feit of een gedeelte van deze loods thans al dan niet als winkel zou worden opgedeeld en in gebruik zou worden genomen kan de verzoekende partij uiteraard geen onherstelbaar ernstig nadeel berokkenen.

Bij dit alles dient toch wel opgemerkt dat de deputatie in het bestreden besluit zelf tot de conclusie is kunnen komen dat het concept ruimtelijk en stedenbouwkundig aanvaardbaar is; immers, het structuurplan van Vlaams-Brabant heeft het [REDACTED] geselecteerd als een te consolideren locatie voor grootschalige kleinhandel; nieuwe grootschalige kleinhandel wordt bij voorkeur ondergebracht op deze locaties. Consolidatie betekent niet dat deze retailparken kunnen uitbreiden in grondoppervlakten maar wel dat zij binnen de bestaande perimeter kunnen blijven ontwikkelen (verdichting, optimalisatie, ontsluiting, landschappelijke inpassing en kwaliteit van de publieke ruimten). Het verder aansnijden van de open ruimte kan niet. Momenteel is er al $\pm 30.000\text{m}^2$ winkelruimte aanwezig, die verdeeld is over een 60-tal aparte winkelruimten. Het project voorziet in een toename van de oppervlakte van 3.223m^2 naar 5.293m^2 binnen het bestaande volume van 22.561m^3 , door het inschuiven van een bijkomend winkelplateau; welnu, een zulk concept is ruimtelijk en stedenbouwkundig aanvaardbaar, minstens kan de verzoekende partij niet aantonen dat één en ander een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen opzichtens de betrokken zone voor ambachten en klein en middelgrote ondernemingen, gegeven het feit dat in 1995 de handelsfunctie ter plaatse reeds werd vergund en het in deze een zonevreemd en vergund geachte constructie betreft niet zijnde woningbouw en diensgevolge artikel 4.4.16 VCRO aangaande het verbouwen van deze panden van toepassing is.

...

De tussenkomende partij voegt hieraan het volgende toe:

“...

1.

Verzoekende partij meent dat zij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt in geval van niet-schorsing van het bestreden besluit en steunt zich hiervoor op volgende argumenten:

- De aanvraag betekent een forse vergroting van winkeloppervlakte in zonevreemd gebied.
- Verzoekende partij is zelf niet bevoegd inzake het handhavingsbeleid.
- De ambachtelijke zone in kwestie zal verder aangetast worden bij uitvoering van de werken.
- Verzoekende partij wil het beleid vrijwaren dat vervat zit in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaams-Brabant.

- *Het bestreden besluit omvat een gevaarlijke precedentswaarde ten aanzien van het [REDACTED].*

Verzoekende partij bewijst hiermee geenszins te beschikken over een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van art. 4.8.13. VCRO.

2.

Conform art. 4.8.13. VCRO kan een bestreden vergunningsbeslissing enkel geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Uit de memorie van toelichting bij de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, blijkt dat de decreetgever het begrip 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' in dezelfde zin begrijpt als binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State. (Parl. St. VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627)

Dit wil zeggen dat iedere verzoekende partij tot schorsing in haar vordering concreet uiteen moet zetten waarom de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing in de loop van het geding tot nietigverklaring belangrijke gevolgen kan meebrengen, gevolgen die in de feiten onomkeerbaar of moeilijk omkeerbaar blijken te zijn in het licht van de rechtsgevolgen die de nietigverklaring zou kunnen hebben.

Het aantonen van het nadeel mag niet beperkt blijven tot loutere overwegingen van algemene aard of tot loutere beweringen, zonder dat precieze en concrete gegevens worden verstrekt die, in voorkomend geval op basis van stavingsstukken, het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen aantonen.

In hoofde van een bestuurlijke overheid kan er bovendien slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten dermate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. (zie bv. R.v.St. 1 juli 2009, nr. 194.983, gemeente Hamme) Ook Uw Raad kwam reeds tot deze zelfde conclusie (zie bv. R.v.Vb. 10 februari 2010, nr. S/2010/0001).

3.

Verzoekende partij beperkt zich tot algemene beweringen zonder concreet aan te tonen dat het bestreden besluit de uitoefening van haar wettelijke prerogatieven onmogelijk zal maken. Zij toont niet in concreto aan dat zij een beleid zou voeren dat door het bestreden besluit onmogelijk zou worden of zelfs maar aanzienlijk bemoeilijkt zou worden.

Verzoekende partij wijst op het feit dat er een forse vergroting van winkeloppervlakte zal plaats vinden in zonevreemd gebied. Verzoekende partij geeft evenwel niet aan hoe hieruit voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal voortvloeien. Zij geeft niet aan welke ingrijpende gevolgen deze vergroting van winkeloppervlakte (binnen het bestaande volume) zou hebben voor haar beleid of voor de werking van haar diensten.

Verzoekende partij wijst tevens op de aantasting van de ambachtelijke zone. Indien verzoekende partij hiermee doelt op het zonevreemd karakter van de bestaande en toekomstige handelsruimtes, moet erop gewezen worden dat verzoekende partij in het

verleden zelf de bestaande handelsfunctie op het [REDACTED] steeds gunstig geadviseerd heeft. Bovendien toont verzoekende partij ook hier niet aan dat deze handelsfunctie op het [REDACTED] in strijd zou zijn met haar beleid, laat staan dat deze functie haar beleid onmogelijk zou maken.

4.

Verzoekende partij verwijst qua beleid enkel naar het Ruimtelijk Structuurplan Vlaams-Brabant. Los van het feit dat de bestreden beslissing geenszins strijdig is met het RSP van Vlaams-Brabant (zie weerlegging tweede middel: dit structuurplan laat een verdichting op het [REDACTED] uitdrukkelijk toe), lijkt verzoekende partij te vergeten dat zij een orgaan is van de Vlaamse overheid, en niet van het provinciebestuur van Vlaams-Brabant, zodat het RSP van Vlaams-Brabant geenszins deel uitmaakt van het beleid van verzoekende partij.

Zelfs indien – per impossibile – zou worden aangenomen dat huidige beslissing in strijd zou zijn met het beleid van verzoekende partij, wil dit niet zeggen dat de uitvoering van de bestreden beslissing de overheidstaak van verzoekende partij ernstig zou bemoeilijken, laat staan verhinderen. De bestreden beslissing heeft, lopende de procedure nietigverklaring, geen enkele invloed op het beleid van verzoekende partij.

Ook de onomkeerbaarheid van de situatie die aan een eventueel annulatiearrest ieder nuttig gevolg zou ontnemen, wordt niet aangetoond.

5.

De omstandigheid dat de verzoekende partij zelf niet bevoegd is voor het handhavingsbeleid, impliceert evenmin dat het ingeroepen nadeel per definitie moeilijk te herstellen zou zijn. (zie R.v.Vb. 10 februari 2010, nr. S/2010/0001)

Verzoekende partij blijft dan ook volledig in gebreke concrete gegevens te verschaffen omtrent hoe haar beleid, lopende de procedure nietigverklaring, onmogelijk zou gemaakt worden, a fortiori gelet op de mogelijkheid voor de Vlaamse overheid om bij een eventuele nietigverklaring, het herstel te vorderen van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

...

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, ook in diezelfde zin mag begrepen worden (*Parl. St. VI. Parl.* 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou bevolen kunnen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat bovendien persoonlijk en moeilijk te herstellen is. De verzoekende partij mag zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bijgevolg niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar dient integendeel concrete en precieze gegevens aan te brengen

waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

De verzoekende partij doet als (moeilijk te herstellen ernstig) nadeel gelden dat de tussenkomenende partij bij niet-schorsing van de bestreden beslissing een behoorlijk forse vergroting van haar winkeloppervlakte zal doorvoeren in een zonevreemd gebied, meer specifiek een zone voor ambachten en kleine en middelgrote ondernemingen.

De Raad is echter van oordeel dat de omstandigheid dat aan de tussenkomenende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend die haar, weliswaar binnen het bestaande volume, toelaat om haar vergunde, doch principieel zonevreemde, activiteiten op een fors uitgebreide oppervlakte uit te oefenen, niet kan beschouwd worden als een nadeel in de zin van artikel 4.8.13 VCRO maar als een argument dat betrekking heeft op de eventuele onwettigheid van de bestreden beslissing. De mogelijke onwettigheid van de bestreden beslissing, ongeacht de aard van die onwettigheid, levert met andere woorden op zich geen nadeel op voor de verzoekende partij dat voldoende ernstig is om de schorsing te verantwoorden.

Deze vaststelling volstaat op zich om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen. De Raad wenst echter bijkomend op te merken dat de verzoekende partij onvoldoende concreet en precies aangeeft in welke mate de bestreden beslissing de uitoefening van haar overheidstaken of bestuursopdrachten verhindert dan wel in ernstige mate bemoeilijkt. De verzoekende partij toont evenmin voldoende concreet en precies aan of, en in voorkomend geval in welke mate, de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in het gedrang zou brengen. Een al te summiere en, in die zin tevens, al te vage verwijzing naar het Ruimtelijk Structuurplan Vlaams-Brabant, evenals de zonder meer hypothetische vrees dat de bestreden beslissing een precedent zou kunnen vormen, laten de Raad niet toe na te gaan of de verzoekende partij als gevolg van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen.

De uiteenzetting van de verzoekende partij bevat bijgevolg geen afdoende concrete en precieze gegevens die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de vergunning een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Er is bijgevolg niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een

moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 7 juli 2010, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER